

Gerard van Gemert
Buitenspelval

8

‘Hier, Stijn!’ riep Santino.

Stijn had de bal nog niet eens ontvangen of de spits van het jeugdelftal van Kick '69 riep al om de bal. Stijn ergerde zich dood aan zijn nieuwe teamgenoot.

Met een simpele voetbeweging nam Stijn de bal aan, die vanuit de verdediging door de lucht aangespeeld was. Met een lichaamsschijnbeweging zette hij zijn directe tegenstander op het verkeerde been en hij passeerde hem buitenom.

Stijn snelde over de rechtervleugel richting de achterlijn.

‘Spelen, Stijn!’ riep de centrumspits weer terwijl hij zijn arm in de lucht stak.

Stijn sneed vanaf de zijlijn naar binnen.

Hij had de mogelijkheid om te schieten, maar de doelman van SV ARC

dekte de korte hoek af. Dus besloot Stijn om een voorzet te geven op Santino,

die op de rand van het strafschoopgebied stond te schreeuwen. Met de binnenkant van zijn voet speelde hij de bal terug.

Het jeugdelftal van Kick '69 speelde

hun derde oefenwedstrijd in de voorbereiding

op het nieuwe seizoen. De eerste twee wedstrijden

hadden ze met grote cijfers gewonnen

en ook nu hadden ze weinig tegenstand.

De bal was op maat en Santino kon deze

in één keer op doel schieten,
maar in plaats daarvan nam hij de bal eerst aan,
legde hem nog een keer goed en schoot toen op doel.
Door het getreuzel kreeg een verdediger van SV ARC
nog de kans om het schot te blokken
en werd het van richting veranderd.
Maar met een grote boog verdween het leer,
buiten bereik van de doelman,
die nu op het verkeerde been stond,
in de andere hoek dan Santino
de bal had willen schieten.
Santino stak zijn handen in de lucht
en liep naar Stijn. ‘Mooie bal, Stijn,’ zei hij.
Stijn knikte. Het was al de derde voorzet van hem
die door Santino werd afgemaakt.
De stand was nu 0-7 en Stijn had zelf
één keer gescoord. Drie assists en één doelpunt
was niet slecht, vond hij, terwijl hij terugliep
naar zijn eigen helft. Hij vond het alleen vervelend
dat hij, sinds de komst van Santino,
als rechtsbuiten stond opgesteld,
in plaats van in de spits.
Dat was toch eigenlijk zijn plek.
De wedstrijd eindigde met 0-8. Storm,
Stijns beste vriend, kopte in de laatste minuut raak
uit een corner. Kort daarna floot de scheidsrechter
voor het einde van de wedstrijd.
‘Weer een dikke overwinning, jongens,’ riep Santino,
toen ze na de wedstrijd in de kleedkamer zaten.
‘We zijn lekker begonnen dit seizoen.’
‘Het is maar een oefenwedstrijd, hoor,’
temperde Thomas, de centrale middenvelder

van Kick '69, de vreugde van de aanvaller.
Santino liet zijn goede humeur niet verpesten.
'Maakt niet uit, man. We worden met twee vingers
in onze neus kampioen.'

'We spelen zelf in de hoogste klasse
en hebben alleen nog maar tegen
tweede- en derdeklassers gespeeld,'
hield Thomas vol. 'Als we na zondag
nog steeds alles dik hebben gewonnen,
dan mag jij roepen dat we misschien
wel kampioen worden,' zei Thomas.
Zondag zou het jeugdelftal van Kick '69 meedoen
aan een internationaal toernooi,
waar jeugdelftallen van grote buitenlandse clubs
aan mee zouden doen.

Dat was volgens Frank Haassen, hun trainer,
de eerste echte test van dit seizoen.
Dan zouden ze twee halve wedstrijden spelen
tegen verschillende tegenstanders.
Manchester United uit Engeland
en FC Porto uit Portugal.
'Afgesproken,' antwoordde Santino lachend.
Hij liep op Thomas af en gaf hem een hand.

'Ik vind het echt belachelijk
dat jij niet in de spits speelt,' zei Storm,
toen ze na de wedstrijd met een flesje cola
in de kantine stonden.

Stijn haalde zijn schouders op.
'Tja, volgens mij ben ik als centrumspits
veel gevaarlijker dan vanaf de rechterkant.'
'Afgezien van dat.

Jij bent gewoon veel beter dan Santino.’
Storm trok een raar gezicht toen hij de naam van zijn nieuwe teamgenoot uitsprak.
‘De enige reden dat hij bij ons speelt, is omdat zijn vader sinds dit seizoen voorzitter is.’
Stijn fronste zijn wenkbrauwen.
‘Dat ben ik niet helemaal met je eens. Hij is best een goede voetballer.’
‘Hou toch op, zou hij ook bij ons spelen als zijn vader geen voorzitter was?’
Storm maakte een wegwerpgebaar.
Stijn glimlachte. Storm maakte zich weer veel te druk en Stijn moest daar altijd om lachen. ‘Dat weet ik niet, hoor.’
Hij vond het niet zo belangrijk.
‘Denk nou eens na,’ hield Storm vol.
‘Bij FC Rapitas lopen betere voetballers dan hij en die worden toch ook niet gescout?’
Wel heel toevallig dat het zoontje van de voorzitter er dan wel uit gepikt wordt.’
Daar had Storm wel gelijk in, vond Stijn.
Bij hun oude club FC Rapitas speelden een paar jongens die niet zouden misstaan in het elftal van Kick ’69. En Kick ’69 stond bekend om hun jeugdopleiding en het eerste elftal was een van de betere elftallen van Europa en dat zorgde er weer voor dat niet iedereen zomaar bij Kick ’69 kon komen voetballen.
‘Toch?’ zei Storm om zijn vriend een antwoord te ontlokken.
‘Daar heb je wel gelijk in.
Maar Santino scoort wel aan de lopende band.’

Storm was niet van zijn mening af te brengen.
‘Ja, omdat jij ze allemaal panklaar voor hem neerlegt. Alle doelpunten die hij gemaakt heeft, waren assists van jou.’
Stijn dacht na en moest toegeven dat zijn vriend gelijk had.
‘Mag ik jullie even storen?’ hoorden ze ineens. In de volle kantine en door hun gesprek hadden de jongens niet opgemerkt dat er iemand bij hen was komen staan. Een jongen met blond haar glimlachte naar de twee vrienden. Stijn herkende hem, hij was vandaag een van hun tegenstanders.
‘Natuurlijk,’ antwoordde Storm.
‘Jullie zijn toch Stijn en Storm?’
‘Dat klopt,’ antwoordde Stijn.
‘Van de ontvoering in Engeland, en jullie hebben toch ook meegedaan met Jong Oranje tijdens het wk in Zuid-Afrika?’
Stijn knikte. Hij vond het wel grappig dat jongens hen herkenden en daarom aanspraken. Straks gaat hij nog om een handtekening vragen, dacht Stijn. Hij stak zijn hand uit naar de jongen.
‘Stijn Wouters,’ zei hij.
De jongen gaf Stijn en daarna ook Storm een hand en stelde zich voor als Bastiaan Passa.
‘Jullie kennen Bert Pringel toch goed?’
‘Zeker,’ zei Storm. Hij was er maar wat trots op dat zij Bert Pringel goed kenden.
Bert was de sterspeler van Kick ’69 en het nationale elftal.
Stijn en Storm hadden al heel wat avonturen

met Bert meegemaakt. Eerst de ontvoeringszaak in Engeland en daarna het dopinggeval in Spanje. Je kon wel zeggen dat ze goede vrienden waren. ‘Het zit namelijk zo,’ ging Bastiaan verder. ‘Mijn broertje is een grote fan van Bert Pringel en hij zou hem graag eens ontmoeten.’

Wie niet, dacht Stijn. Bert was razend populair en duizenden mensen zouden het geweldig vinden om Bert een keer te ontmoeten. Het leek wel of Bastiaan de gedachten van Stijn kon raden. ‘Hij zal niet de enige zijn die dat zou willen.’

Hij keek de twee vrienden glimlachend aan. ‘Maar mijn broertje is ongeneeslijk ziek en hij heeft niet lang meer te leven.’

De glimlach op het gezicht van de jongen verdween en hij boog zijn hoofd.

Stijn zocht oogcontact met Storm. Even wist hij niet wat hij moest zeggen. Gelukkig was Storm er dan altijd nog. Die wist altijd wel wat te zeggen. ‘We kunnen het Bert vragen of hij dat wil.’

‘Bastiaan keek Storm aan. ‘Echt?’ zei hij. ‘Dat wil nog niet zeggen dat hij het doet, hè?’

hield Storm een slag om de arm.

Hij wilde even duidelijk maken dat Bert ook kon weigeren.

Als hij namelijk op alle verzoeken in zou gaan, zou hij geen tijd meer hebben om te voetballen. ‘Nee, dat begrijp ik. Maar ik vind het al geweldig dat jullie het willen vragen.’

‘Als je jouw e-mailadres even opschrijft,

dan mail ik je wel even,' zei Storm.
De jongen pakte een bierviltje van de bar
en vroeg aan de man achter de bar om een pen.
Op het bierviltje schreef hij zijn e-mailadres
en het nummer van zijn mobieltje.
'Als je het antwoord weet, kun je me ook bellen
of een sms'je sturen,' zei hij.
En hij gaf het bierviltje aan Storm.
'Oké,' zei Storm. 'Ik weet niet wanneer je wat hoort.
Wij zien of spreken hem namelijk
ook niet iedere week.'
'Best cool dat jullie gewoon af en toe
contact hebben met Bert Pringel.
De beste voetballer van de wereld.'
Stijn zwakte de opmerking van Bastiaan iets af.
'Een van de beste voetballers van de wereld.'
'Hij is wel tot beste speler van het wk uitgeroepen,'
verdedigde Storm hun held.
'En hij was topscorer,' zei Bastiaan.
'Oké, jullie je zin,' lachte Stijn.
Ze werden onderbroken door de teammanager
van hun elftal. 'De bus vertrekt. Gaan jullie mee?'
Bastiaan stak zijn hand uit.
'Enorm bedankt dat jullie het voor mij willen vragen,'
zei hij. 'Ik wist dat we vandaag
tegen jullie moesten voetballen
en was bijna nog zenuwachtiger hiervoor
dan voor de wedstrijd.'
'We doen ons best,' zei Storm,
terwijl hij zijn tas van de grond pakte.
'Nogmaals bedankt,' zei Bastiaan.
Stijn volgde het voorbeeld van Storm.

‘Je hoort van ons.’

Bastiaan stak zijn hand in de lucht
en zwaaide tot de jongens de deur door waren.

‘Zou Bert mee willen werken?’ vroeg Storm.
De jongens zaten in de bus op weg naar huis.
Stijn antwoordde niet meteen, maar dacht even na.
‘Ik denk het wel.’
Storm zocht in zijn rugzak, haalde er een banaan uit
en begon de schil eraf te peuteren.
‘Voorlopig zien we Bert niet. Volgens mij is hij op
trainingskamp om zich voor te bereiden
op het nieuwe seizoen.’
‘Zijn ze al weg dan?’ vroeg Stijn.
Storm nam een hap van zijn banaan
en met volle mond gaf hij antwoord.
‘Gisteren vertrokken,’ klonk het gedempt.
‘Lekkere banaan heb je,’ zei Stijn.
‘Hij is helemaal bruin aan deze kant.’
Storm slikte de eerste hap door. ‘Dat is gezond.
In een bruine banaan zitten de meeste vitaminen.’
‘Tuurlijk,’ antwoordde Stijn cynisch.
‘En bedorven eieren helpen tegen de griep.’
‘Is dat zo?’ vroeg Storm.
Het leek alsof hij serieus was.
‘Ja,’ ging Stijn verder, ‘en als je
een rotte tomaat eet, krijg je geen gebroken been.’
Storm nam weer een hap en grijnsde.
‘Dat heb ik nog nooit gehoord.’
Stijn strekte zijn rechterbeen.
‘Kijk, vanochtend een rotte tomaat gegeten
en geen gebroken been.’
Storm keek naar het been van Stijn.